

Guido Deblaere, gewezen secretaris-generaal van het Departement WVC

“We hebben onze **autonomie** maximaal benut”

Beleid

Guido Deblaere was kabinetschef van de eerste Vlaamse minister van Welzijn. In de jaren '90 maakte hij deel uit van het kabinet Volksgezondheid. De laatste jaren van zijn carrière was hij secretaris-generaal van het Departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur. Deblaere is intussen al 5 jaar met pensioen, maar als voorzitter en bestuurder van kleine en grote zorgorganisaties kent hij de sector als zijn broekzak. **Tekst Eric Bracke | Foto Jan Locus | Illustratie Ief Claessen**

De sector is sterk geëvolueerd en heeft vele ministers gekend. Dacht u bij een zoveelste nieuwigheid: weer een die het warm water wil uitvinden?

Guido Deblaere: “Nee, elke minister wil zijn persoonlijke accenten leggen. Die vernieuwingsdrang is normaal. Er bestaat een spanning tussen het

vaststellen van de behoeften in de samenleving en de respons van het beleid daarop. Dat is een complex en niet altijd even transparant proces, zo bleek ook uit een onderzoek van Diederik Vancoppenolle.

Hij heeft dat proces in de welzijnssector onderzocht bij de Integrale Jeugdhulp en bij het Persoonlijke Assistentie Budget (PAB). Je zou kunnen zeggen: hoe groter de ambitie van de minister om te vernieuwen, hoe langer het duurt en hoe groter de kans er niet in te slagen. Als het lang duurt, vervreemdt men sneller van zijn initiële uitgangspositie. En dan is de vraag: durft men terugschroeven?”

Schreeft men in Nederland sneller terug dan bij ons?

“Ja, in Nederland gaat men vaak met rasse schreden vooruit om dan de koers drastisch te corrigeren. In Vlaanderen lopen we niet snel ver vooruit, maar we zullen ook niet snel van koers veranderen. Toch behoort de Vlaamse welzijnszorg internationaal gezien tot de Angelsaksische school. We hebben ook jarenlang naar Nederland gekeken. We wilden ons in Vlaanderen ook *benchmarken* met progressieve landen zoals Canada en Denemarken, terwijl het

Oprichting Trefpunt Zelfhulp.

TREFPUNT
Zelfhulp

1982

Vlaamse Hoge Raad voor Migranten wordt opgericht om inspraak te bevorderen.

2

jan

feb

maart

april

mei

juni

juli

aug

sept

okt

1

nov

dec

zuiden van het land trouw is gebleven aan het Latijnse model. Het zou interessant zijn het welzijnsbeleid in de 2 gemeenschappen eens te vergelijken. Niet om vast te stellen dat we het beter doen, maar om te zoeken naar een verklaring voor de verschillende wegen die we hebben afgelegd.”

Heeft de Vlaamse Gemeenschap zijn bevoegdheden op het vlak van welzijn en gezondheid goed gebruikt?

“Binnen de beperkingen hebben we onze autonomie op een pragmatische manier maximaal benut. We botsten daarbij geregeld op de federale bevoegdheden. In de bijzondere jeugdzorg en de jeugdhulpverlening zijn het bijvoorbeeld de rechters die beslissen welke jongere geplaatst moet worden, terwijl de Vlaamse Gemeenschap voor de plaatsen moet zorgen. Eigenlijk is er op alle terreinen grondwettelijk trapezewerk gedaan om de bevoegdheden zo goed mogelijk te gebruiken.”

Moeten die bevoegdheden niet beter worden afgebakend?

“Dat zou kunnen door een akkoord te sluiten tussen het federale niveau en de gemeenschappen, maar dan stuiten we weer op de verschillende aanpak in Vlaanderen en Wallonië en op de budgettaire krapte bij de Franstalige Gemeenschap. Zo heeft men in Wallonië een moratorium van 10 jaar afgekondigd in de gehandicaptenzorg. Dat zouden we hier nooit verkocht krijgen.”

Is de volledige regionalisering van de gezondheidszorg een goed idee?

“Meer homogeniteit in de bevoegdheidspakketten is een goede zaak, ook met het oog op budgettaire efficiëntie. En er is niets verkeerd aan een verschillend beleid in de gemeenschappen, zolang het niet ten nadele is van de andere gemeenschap. Maar omdat de gezondheidszorg voor het grootste gedeelte gefinancierd wordt door de Sociale Zekerheid, het laatste unitaire blok in dit land, is dat een heikel punt. Je zou natuurlijk de inkomsten federaal kunnen houden en 2 enveloppen maken, maar een gesprek

Guido Deblaere, gewezen secretaris-generaal van het toenmalige Departement WVC: “Misschien is dat de belangrijkste vaststelling na 30 jaar: de welzijnssector in Vlaanderen is volwassen geworden.”

hierover blijft moeilijk. Toch moeten diegenen die daar niet willen van weten, beseffen dat ze het voortbestaan van België bemoeilijken.”

Hoe blikt u terug op uw tijd bij de administratie?

“Ik ben er altijd graag geweest. De ambtelijke cultuur in de Vlaamse Gemeenschap is fundamenteel anders dan op het federale niveau waar je spanningsvelden hebt tussen anderstaligen en de verschillende politieke kleuren. Op ons departement werkten we probleemloos samen over partijgrenzen heen. Ik heb groene, socialistische en christendemocratische ministers gekend en meestal vormde de administratie een hecht team met het beleid. Mieke Vogels is begonnen met een groot wantrouwen, maar tegen de tijd dat ze wegging, zei ze dat ze in de administratie het volste vertrouwen had.”

“We hebben de kans met beide handen gegrepen om een autonoom en optimaler beleid te ontwikkelen.”

► Reacties welkom op www.weliswaar.be/forum

1983

jan

feb

maart

april

mei

juni

28

juli

aug

sept

okt

nov

dec

Centra maatschappelijk werk komen onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.